

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Απ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - "Ετος ΚΓ"
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1265

Κυριακὴ Πεντηκοστῆς (Ἰω. 7,37-52· 8,12)
11 Ἰουνίου 2006

Συντάκτης † ἐπίσκοπος
Αύγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ποιός ἔχει τὸ ἀθάνατο νερό;

«Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἐορτῆς εἰσθίκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραξε λέγων· Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω» (Ἰωάν. 7,37)

ΑΚΟΥΣΑΤΕ, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιον εὐαγγέλιο. Στὴν ἀρχὴ ὁμιλεῖ γιὰ κάποια ἐβραϊκὴ ἐορτῆ, τὴν ἐορτῆ τῆς σκηνοπηγίας.

Τί ἦταν ἡ ἐορτῆ τῆς σκηνοπηγίας; Ὅπως γνωρίζουμε, οἱ Ἑβραῖοι ἦταν σκλάβοι τετρακόσια χρόνια στοὺς Αἰγυπτίους, κάτω ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν φαραῶ. Τέλος ὁ Θεὸς τοὺς ἐλέησε, ἐλευθερώθηκαν διὰ τοῦ Μωϋσέως, καὶ ἐπέστρεψαν στὴ γῆ τὴν «*ρέουσαν μέλι καὶ γάλα*» (Ἐξ. 3,8,17 κ.ά.). Ἄλλ' ὡς ὅτου νὰ ἐπιστρέψουν περιπλανήθηκαν σαράντα χρόνια στὴν ἔρημο. Μέσα στὴν ἔρημο δὲν εἶχαν μόνιμες ἐγκαταστάσεις καὶ σπιτία· ζοῦσαν σὰν στρατιῶτες καὶ ἔμεναν κάτω ἀπὸ σκηνές. Σαράντα χρόνια σπιτι δὲν ἔχτισαν. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ γεγονός τῆς ἱστορίας τοὺς ἐώρταζαν οἱ Ἑβραῖοι τὴν ἡμέρα τῆς σκηνοπηγίας. Ὅχτῶ ἡμέρες διαρκοῦσε αὐτὴ ἡ ἐορτῆ. Ἡ πιὸ ἐπίσημη ἡμέρα ἦταν ἡ τελευταία. Τὴν ὀγδόη ἡμέρα ὁ ἀρχιερεὺς, ντυμένος τὰ ἀρχιερατικά του ἄμφια, πήγαινε στὴν περίφημη πηγὴ τοῦ Σιλωὰμ καὶ μ' ἓνα χρυσὸ κανάτι ἔπαιρνε **νερὸ** ἀπὸ ἐκεῖ καὶ μ' αὐτὸ ράντιζε τὸ θυσιαστήριον καὶ τὸ ναό, ἐνῶ οἱ σάλπιγγες σάλπιζαν νικητήρια σαλπίσματα καὶ ὁ λαὸς ἔψαλλε τὸ «Ἀλληλουῖα».

Αὐτὴ λοιπὸν τὴν ἡμέρα, ποὺ ἐτελοῦντο αὐτά, ὁ Χριστὸς «**ἔκραξε**», φώναξε μὲ ὅλη τὴ δύναμί του (Ἰωάν. 7,37). Ἄς τ' ἀκούσουν αὐτὸ μερικοί, ποὺ δυσανασχετοῦν ὅταν καμμιά φορὰ ὁ ἀρχιερεὺς ἢ ὁ ἱεροκῆρυξ φωνάζει. Ἐδῶ λέει, ὅτι ὁ Χριστὸς «**ἔκραξε**» ὄχι ἀπλῶς εἶπε, ἀλλὰ φώναξε μὲ ὅλη τὴ δύναμί του. Κ' εἶνε ἀνάγκη πολλές φορές, ὡς ἄνθρωποι μὲ εὐθύνη μέσα στὴν Ἐκκλησία, νὰ κράζουμε κ' ἐμεῖς, ὅπως ἡ ὄρνιθα ὅταν δῆ τὸ γεράκι νὰ πετᾷ καὶ νιώθῃ πὼς κινδυνεύουν τὰ παιδιὰ της.

Ἐκραξε ὁ Ἰησοῦς δυνατά. Καὶ τί εἶπε; Λόγια ἀθάνατα: «*Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με*

καὶ πινέτω» (ἐ.ά.): ὁποῖος διψᾷ, νὰ ῥχεται σ' ἐμένα νὰ πιῇ νερό. Τί ἄραγε νὰ σημαίνουν τὰ λόγια αὐτά; Ἄς τὰ δοῦμε κάπως ἀναλυτικώτερα.

***

Ὁ Χριστὸς παίρνει ἀφορμὴ ἀπὸ τὸ νερό. **Τί εἶνε τὸ νερό;** Δωρεὰ μεγάλη τοῦ Θεοῦ, στοιχειὸ ἀπαραίτητο, ἀπὸ τὰ ἀναγκαιότερα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Χωρὶς ψωμί μπορεῖς νὰ ζήσης πολλές μέρες, χωρὶς νερὸ δὲ μπορεῖς· καὶ οἱ μεγαλύτεροι ἀσκηταὶ πίνουν νερό. Τὸ νερὸ πλένει, καθαρίζει, ποτίζει τὴ γῆ· καὶ ἀλλοῦ γίνεται τριαντάφυλλο, ἀλλοῦ κρίνο, ἀλλοῦ βασιλικός, ἀλλοῦ στάχυ, ἀλλοῦ δέντρο πελώριο. Στὸ φεγγάρι δὲν ὑπάρχει σταλαγματιά νερό· ξεραῖλα, ὅπως στὴ Σαχάρα. Γι' αὐτὸ ὁ Ἀμερικάνος ἀστροναύτης ποὺ πῆγε ἐκεῖ εἶπε: Ἄχ, πότε νὰ κατεβῶ στὴ γῆ, ν' ἀνοίξω τὴν κάνουλα τοῦ σπιτιοῦ μου νὰ πιῶ νερό!... Ἀχάριστοι εἴμαστε. Τὸ πουλάκι πίνει νερὸ στὴ βρύση ἢ στὸ ποταμάκι καὶ ὑψώνει τὸ κεφάλι του, σὰ νὰ λέῃ: Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, γιὰ τὸ νερό. Ὁ ἄνθρωπος;... Ἀλλὰ πρέπει νὰ στερέψουν οἱ πηγές, γιὰ νὰ δοῦμε τὴν ἀξία του. Καὶ θὰ ἔρθῃ μέρα ποὺ θὰ γίνῃ αὐτό· τότε ὁ ἄνθρωπος θὰ τρέχη σὰν τρελλὸς στὰ βουνὰ καὶ στὰ σπηλαία καὶ θὰ γλείφῃ τὰ βράχια γιὰ νὰ δροσιστῇ.

Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φυσικὸ νερὸ ὑπάρχει κ' **ἓνα ἄλλο νερό**. Αὐτὸ τὸ γνωρίζουν λίγοι, μὲς' στοὺς χίλιους ἓνας· οἱ ἄλλοι τὸ ἀγνοοῦν. Ποιὸ εἶνε τὸ νερὸ αὐτό; Ὁ ἄνθρωπος διψάει. Περισσότερο ὅμως ἀπὸ τὸ σῶμα διψάει ἡ ψυχὴ του, ἡ ψυχὴ μας. Τί διψάει; Ἐχει ἓνα βαθὺ πόθο ὁ κάθε ἄνθρωπος, ὅπου καὶ ἂν κατοικῇ (εἴτε στὸ Βόρειο Πόλο εἴτε στὸ Νότιο Πόλο εἴτε στὴν Κίνα καὶ τὴν Ἰαπωνία εἴτε στὰ νησιά τοῦ ἀρχιπελάγους) κι ὅ,τι χρῶμα ἂν ἔχη (εἴτε μαῦρος εἴτε κίτρινος εἴτε ἄσπρος), ὅποιας γλώσσης καὶ καταστάσεως καὶ ἐποχῆς καὶ ἂν εἶνε. Ἐνα

πόθο έχει ο άνθρωπος· ζητάει την **εὐτυχία**, κυνηγᾷ τὴν εὐτυχία, διψᾷ τὴν εὐτυχία.

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸν πόθο τῆς εὐτυχίας, ὅλοι συμφωνοῦν. Ὡς πρὸς τὸ **μέσον** ὅμως, ποῖο δηλαδὴ εἶνε ἐκεῖνο ποῦ κάνει τὸν ἄνθρωπο εὐτυχισμένο, διαφωνοῦν. Ἄλλοι φωνάζουν· Εὐτυχισμένος εἶνε ὁποῖος ἔχει λεφτά. Ἄλλοι λένε· Εὐτυχισμένος ὁποῖος κατώρθωσε ν' ἀνεβῆ σὲ μεγάλα ἀξιώματα καὶ ἔχει δόξα. Ἄλλοι κρατοῦν ταμπέλλα ποῦ γράφει· Εὐτυχισμένος εἶνε ὁποῖος ἀπολαμβάνει ἡδονές καὶ διασκεδάσεις. Ἄλλοι φωνάζουν· Εὐτυχία χαρίζει ἢ ἐπιστήμη, ἢ γνῶσις. Καὶ ἄλλοι φωνάζουν ἄλλα πράγματα. Τί ἔχουμε ν' ἀπαντήσουμε;

Ὡς πρὸς τὸν **πλοῦτο**· τὸ χρῆμα εἶνε χρήσιμο στὴ ζωὴ, ἔρχονται ὅμως περιπτώσεις ποῦ ἀποδεικνύεται ἀνίσχυρο. Πεθαίνει λ.χ. ἄνθρωπος στὸ σπίτι, ἢ μάνα, ὁ πατέρας...· κλαίει ὁ φτωχός, κλαίει καὶ ὁ πλούσιος. Ὅλοι κλαίνε. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶνε, ὅτι ὁ μὲν φτωχός δὲν ἔχει μαντήλι νὰ σκουπίσῃ τὰ δάκρυά του, ἐνῶ ὁ πλούσιος σκουπίζει τὰ δάκρυά του μὲ μαντήλι μεταξωτό· ἀλλὰ τὰ δάκρυα, εἴτε πέφτουν στὴ γῆ εἴτε τὰ σκουπίζεις μὲ μεταξωτὸ μαντήλι, δάκρυα εἶνε, πίκρα ἔχουν. Ὅποῖος μάλιστα ζητάει νὰ σθῆσῃ τὴ δίψα τῆς εὐτυχίας στὰ πλούτη, εἶνε σὰ νὰ πίνῃ νερὸ ἀπὸ τὴ θάλασσα. Οἱ δὲ στατιστικὲς δείχνουν, ὅτι αὐτοὶ ποῦ αὐτοκτονοῦν περισσότερο εἶνε ὄχι οἱ φτωχοί, ἀλλὰ οἱ ἑκατομμυριοῦχοι. Ἀπατηλὸς ὁ πλοῦτος. Μήπως ὅμως ὑπάρχει εὐτυχία πραγματικὴ στὴ **δόξα** καὶ στὰ ἀξιώματα; Οὔτε ἐδῶ. Οἱ θρόνοι ἔχουν ἀγκάθια καὶ κεντοῦν. Κι ὅσο ὑψηλότερα ἀνεβαίνει κανεὶς, τόσο περισσότερο τὸν ζώνουν οἱ ἔγνοιες. Μήπως ἢ εὐτυχία βρίσκεται στὶς **ἡδονές** καὶ στοὺς ἔρωτες; Ὅποῖος νομίζει ἔτσι, ἄς ἐπισκεφθῆ νοσοκομεῖα, κλινικὲς, φρενοκομεῖα, ἄσυλα ἀνιάτων, καὶ θὰ δῆ ἐκεῖ νέους νὰ εἶνε τώρα χτυπημένοι ἢ καὶ παράλυτοι ἀπὸ ἀπολαύσεις ποῦ κατέστρεψαν τὴν ὑγεία τους. Ὡς πρὸς τὴ **γνῶσι**, ματαία ἐπίσης ἢ ἐλπίδα· ἓνα πρόβλημα λύνει ἢ ἐπιστήμη, καὶ ἕκατὸ ἀναφύονται ποῦ ζητοῦν λύσι. Καὶ ἂν τέλος ὑποθέσουμε, ὅτι κάποιος συγκεντρώνει **ὅλα αὐτὰ μαζί**, καὶ εἶνε καὶ πλούσιος καὶ ἔνδοξος καὶ τρυφηλὸς καὶ ἐπιστήμων καὶ σοφός, αὐτὸς ἄς ρωτήσῃ τὸν **Σολομώντα**, ποῦ τὰ δοκίμασε ὅλα. Ποῖο εἶνε τὸ συμπέρασμά του; «*Ματαιότης ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης*» (Ἐκκλ. 1,2).

Λοιπὸν **ποῦ ὑπάρχει ἢ εὐτυχία**; Εἶνε καταδικασμένος ὁ ἄνθρωπος αἰωνίως νὰ διψᾷ, σὰν τὸν μυθικὸ Τάνταλο ποῦ, ἐνῶ ἦταν μέσ' στὴ λίμνη, ὅταν ἄπλωνε τὰ χέρια του τὸ νερὸ ἔφευ-

γε μακριὰ κ' ἦταν πάντοτε διψασμένος; Τάνταλοι λοιπὸν αἰώνιοι θὰ εἴμεθα καὶ θὰ ζοῦμε ἐν «*γῆ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ*» (Ψαλμ. 62,2);

Ὑπάρχει νερὸ· ὑπάρχει μυστικὴ πηγὴ, ποῦ μπορεῖ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν κάθε ἄνθρωπο. Ἄχ, δὲν τὸ καταλάβαμε· καὶ νὰ τὸ πῶ, θὰ χασμουρηθῆτε· ὁ νοῦς μας εἶνε στὴ γῆ. Ἡ πηγὴ μὲ τὸ ἀθάνατο νερὸ, ποῦ ποτίζει, δροσιζει, ἀναπαύει τὸν ἄνθρωπο, ποῦ ἱκανοποιεῖ τὴ δίψα του, εἶνε ὁ **Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος καθαρὰ· «*Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν*», ἐγὼ ἔχω «*τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν*» (Ματθ. 16,24· Ἰωάν. 4,11). «*Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω*». Ἀθάνατο νερὸ εἶνε ἡ διδασκαλία του, τὰ θαύματά του, ἡ ζωὴ του, τὰ μυστήριά του, ἡ Ἐκκλησία του, ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

«*Ἐάν τις διψᾷ...*». Κανεὶς δὲν σὲ πιέζει. Ἐλεύθερος εἶσαι νὰ πλησιάσῃς τὸν ποταμὸ τῆς χάριτος, νὰ πιῇς νερὸ ἀθάνατο καὶ ν' ἀναπαυθῆ ἢ καρδιά σου. Κάποτε ἓνας ὁδοιπόρος βάδιζε μέσα στὴ Σαχάρα καὶ ἀπὸ τὴ δίψα κινδύνευε νὰ πεθάνῃ· ξαφνικά, ἐκεῖ ποῦ βάδιζε, βλέπει ἓνα σωρὸ χρυσᾶ νομίσματα. Τί νομίζετε, ἔσκυψε νὰ τὰ πάρῃ; Ἄχ Θεὲ μου, εἶπε, τί νὰ τὰ κάνω αὐτά; **ἐγὼ νεράκι θέλω!** Ὅπως αὐτὸς ἔτσι κ' ἐμεῖς βαδίζουμε μέσα στὴ Σαχάρα αὐτοῦ τοῦ βίου καὶ ζητοῦμε νερὸ, τὸ νερὸ τὸ ἀθάνατο. Ὅλα τ' ἄλλα εἶνε μάταια. Ἡ πηγὴ τοῦ ζῶντος ὕδατος εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Θὰ τὸ αἰσθανθοῦμε; θὰ τὸ ἐννοήσουμε αὐτό;

Δυστυχισμένος αὐτὸς ποῦ πεθαίνει μέσα στὴ Σαχάρα ἀπὸ ἔλλειψι νεροῦ. Δυστυχισμένος αὐτὸς ποῦ πεθαίνει πάνω στὸ φεγγάρι, ποῦ δὲν ὑπάρχει σταλαγματιά νερὸ. Ἀλλὰ πῶς δυστυχισμένος, μῦριες φορές δυστυχισμένος, εἶνε ἐκεῖνος ποῦ πεθαίνει ἀπὸ δίψα, ἐνῶ δίπλα του τρέχει ποτάμι. Νὰ διψᾷς καὶ νὰ πεθαίνῃς δίπλα στὸ ποτάμι; Ἄνθρωπε, σὲ ἓνα βῆμα, κοντά μας, δίπλα μας εἶνε ὁ ποταμός. Ποιὸς εἶνε ὁ ποταμός; **Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο**, ποῦ ἐορτάζουμε. Ἀντλήστε λοιπὸν ἀπὸ τὰ νάματα τοῦ ζῶντος ὕδατος.

Ἄς πιστεύσουμε, ἄς μετανοήσουμε, ἄς αἰσθανθοῦμε τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἐκκλησίας μας, ἄς ζήσουμε ὡς ἄνθρωποι πνευματικοί. Καὶ τότε θὰ πεισθοῦμε, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος ποῦ νὰ ἱκανοποιῆ τοὺς βαθυτέρους πόθους τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, παρὰ μόνον ἐκεῖνος ποῦ ἔχει τὸ ἀθάνατο νερὸ, ὁ Ἰησοῦς Χριστός· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος